

ECHO ZUŠ

Začal advent a blíží se Vánoce. Čas, kdy přemýšlíme nad uplynulým rokem a s očekáváním vyhlížíme rok příští. Je pozdě v noci, otevírám organizační plán ZUŠ pro rok 2021/22 a ... školní rok začíná v obvyklém tempu. 22. října a 12. listopadu se konají první dva koncerty našich žáků, vystoupí i někteří naši nováčci a projdou si svou první zkušeností před publikem.

Máme čerstvé zážitky z vystoupení na slavnostním rozsvícení stromu na nádvoří zámku. Účast je tradičně hojná, celou akci příjemně doplňuje vánoční jarmark s nejrůznějšími dobrotami, místy je to boj s větry a dešti, ovšem protkaný vůní svařeného vína a medoviny. U nás ve škole probíhají intenzivní zkoušky obou orchestrů a pěveckého sboru na Velký vánoční koncert ZUŠ s Buštěhradským pěveckým sborem, který se má konat v polovině prosince v sokolovně.

Naši výtvarníci dokončují své práce na výstavu v zámeckých chodbách. Žáci dopilovávají program s koledami pro Vánoční koncert na zámku, vejdemo se tam všichni i letos...?

...Je ráno a probouzím se s plánem ZUŠ rozloženým přes obličej, tohle vše byl jen moc příjemný sen.

Ať už se situace vyvine jakkoliv, nikdo nám nevezme naději a možnost se těšit na to, co nás snad čeká.

Taneční obor nachystá lednové slavnostní novoroční vystoupení v Buštěhradě a ve Stochově.

Nejvíce se ale těšíme na dubnový koncert rodičů, učitelů a žáků, který je velmi populární. Často vzniknou roztodivné soubory z řad dědečků, babiček nebo tetiček a je legrace.

Co loni nevyšlo, na jaře si vyhradíme. V květnu konečně vyrazíme se školním orchestrem za koncerty do německého Daubor-

nu, zpět se vrátíme i s německými kamarády, abychom společně vystoupili na Jarním hraní v parku. Vystoupení v parku zopakujeme se ZUŠkami z okresu Kladno na Dni dětí 29. května.

Jsou to báječné vyhlídky.
Hezké Vánoce!

Martin Fila
ředitel školy

DNES SE VÁM PŘEDSTAVÍ... GALINA FLEISCHMANNOVÁ – VÝTVARNÝ OBOR

Galino, kdy sis poprvé uvědomila, že máš výtvarný talent?

Myslím si, že tzv. „talent“ si dítě takto neuvědomuje. Bavilo mě od malička si kreslit, malovat, byl to můj svět, kde jsem byla šťastná, a činnost, která mě naplňovala.

O svém budoucím povolání jsem měla jasno – být malíčkou, a tak jsem se cíleně a průběžně připravovala k přijímacím zkouškám na AVU v Praze.

Co je třeba k takovým zkouškám zvládnout?

Na AVU (Akademie výtvarných umění) jsem se připravovala systematicky tři roky pod vedením akad. malíře Jaromíra Čičatky. Byl

to úžasný člověk a pedagog a později i kamarád.

Učil na ZUŠ v Mostě. Já a další dva adeпти na vysokou školu jsme k němu docházeli soukromě do ateliéru, kde nás vyučoval studijní kresbě. Vedli jsme hovory o umění, dějinách a životě. Byl nesmlouvavý, dřeli jsme jak „závodní koně“ na dostihy.

Je tedy nezbytné mít perfektní kresbu.

Doma jsem kreslila o sobotách a nedělích snad všechny z domu, půlku třídy a všude na cestách, kdo mi přišel pod ruku. V posledních měsících jsem se učila dějiny umění.

Zkoušky samotné probíhaly ve třech etapách a vylučovací metodou.

Nejdříve se hodnotily domácí práce, kdo prošel, byl připuštěn ke třídním talentovým zkouškám a testům z dějin umění. První den se kreslily jen portréty, druhý den figura v životní velikosti a třetí den figurální kompozice.

Posledním sítem byl pohovor s profesorem na různá témata v oblasti kultury, historie atd.

A tam se definitivně rozhodlo.

Byl někdo z tvojí rodiny také podobně zaměřený?

Z vyprávění rodičů vím, že má babička z tátovy strany, coby švadlena, jezdila do Paříže zakreslovat z módních přehlídek modely. Maminčin táta, můj děda, zase navrhoval pro

továrnu porcelánové výroby. Jinak si můj „talent“ rodiče nedovedli vysvětlit.

Měli rodiče pochopení pro tvou volbu?

Rodiče patřili profesí mezi technickou inteligenci, nicméně mě podporovali v mé zálibě, až do té doby, kdy zjistili, že svou volbu myslím vážně. Považovali uměleckou dráhu za krkolomné a nejisté zaměstnání.

Když se člověk podívá na tvoji tvorbu, nemůže si nevšimnout velkého záběru malířských technik, kterými disponuješ – olejomalba, pastel, akvarel, koláže, abstraktní malba, různé kombinované techniky atd. Byla jsi tak široce zaměřená už v průběhu studií, nebo jsi jednotlivé techniky přibírala postupně během svého života?

Určitě v průběhu studia, života. Obsah si žádá formu, zjednodušeně řečeno. Pokud chcete naléhavě vyjádřit myšlenku, můžete použít klacek a kreslit do písku, nebo sypat bagrem kamení na vozovku a vytvářet třeba plastický portrét.

Tzv. malování, kreslení atd. jsou klasické techniky, které je důležité ovládnout, řemeslo je nezbytné pro „um“. Avšak bez tvůrčího myšlení není posunu, je to jen virtuozita.

Ohradila bych se k termínu „abstraktní malba“. Mé obrazy nejsou abstraktní, jsou možná transformované do formy, která je pro někoho abstraktní, pro mě je však námět téměř posvátnou záležitostí, plně respektovanou.

Jaká výtvarná technika je ti nejbližší?

Z výtvarných technik dávám přednost brilanci olejové malby, mám ráda pastel, akvarel je sezón-

ní výzva a kombinované techniky velké vzrušení a zpestření práce.

Kdo jsou tví oblíbení autoři a proč?

Těch je celá řada, nežiji ve vzduchoprázdnu, ale v kontextu dějin lidské kultury, a tak kromě příkladů z oblasti malířství, sochařství, architektury na mě působí inspirativně hudba, literatura, osobní zkušenost, dění ve společnosti apod.

Mezi autory, kteří mě hluboce oslovili, patří například: raně renesanční – Fra Angelico, svou prostotou a humanismem, Diego Velázquez, Tizian – duševní hloubkou výrazu, modernitou výtvarného rukopisu, malby, postimpresionisté – např. Vincent van Gogh, expresivitou výrazu a barvitým rukopisem, Edvard Munch – psychologickým transferem, Antoni Tàpies – strukturálním naturalismem, Josef Šíma – fenoménem světla, František Kupka – transformací námětu do výtvarného výrazu, Mark Rothko – monumentalitou, Kazimír Malevič – spiritualitou, atd., atd... Ten proces samozřejmě pokračuje...

Jak jsi prožívala dobu spojenou se svým studiem na pražské AVU?

Jako jedno z nejkrásnějších období svého života. Plné inspirativních impulzů ze strany jak profesorů, tak spolužáků, ale i kulturního klima Prahy – výstavy, hudební kluby, nekonečné diskuze o umění, životě.

Kdo tě umělecky inspiroval?

Nedá se říci, že to byla jedna osoba, vjemů bylo hodně, spíš se různě přetavovaly, vyhodnocovaly, vstřebávaly a později inspirovaly.

Pocházíš z Prahy, dlouho jsi žila v severních Čechách. Jak jsi se ocitla v Buštěhradu?

Moji rodiče odešli za prací do severních Čech. Tam jsem vyrůstala. Buštěhrad jsme si s mým mužem vyhlédli jako místo pro život, kde se nám líbilo a bylo poblíž Prahy, pracovně dostupné pro oba.

Kde nacházíš inspiraci pro svou tvorbu?

Inspirují mě místa, která mají pro mě hlubší výpověď, náboj, vnitřní expresivitu, jako například severní Čechy – Mostecko se svou krajinou drásanou průmyslem, vykořeněnými dějinami. To samé jsem nacházela i na Šumavě. Pálava mě oslovovala svou prehistorií nálezů a amorfními vápencovými útvary, ostrovy ve Švédsku svou existenciální nekonečností a koneckonců Kladensko industriální a rudimentální brutalitou. To samé platí i pro jiná témata.

Co pro tebe představuje možnost kreativně se vyjádřit?

Najít svůj vlastní výraz.

Věnuješ se ve své tvorbě i portrétům. Vybíráš si modely sama, nebo je vytváříš na základě objednávek?

Tak i tak. Vybírám si modely, či pracuji na zakázce.

Portrét je velmi specifická disciplína. Zajímá mě jak klasický formát, tak i tzv. krajiny tváře, kde pracuji s monumentálním výřezem obličejů a ponořuji se do psychologie dotyčné osoby. Mám zajímavý zážitek. Po zhlédnutí výstavy mě oslovila manželská dvojice ze Švédska, která se na osud jednoho takového portréta ptala. Nakonec si portrét pořídili, adoptovali do svého domova. Je to s podivem, protože to byl úplně cizí člověk, s pohnutým životem, navíc v osamění tragicky zemřel.

Na čem teď pracuješ?

Nyní právě na portrétech.

Promítne se nějak naše překvapivá současnost do tvé budoucí tvorby?

Naše současnost je obecně mnohovrstevnatě překvapivá, současná epidemie se přidává k dalším nejistotám v našich životech. Bezpochyby poznamenává nás všechny a do tvorby se promítne zřejmě také.

Jaké plány máš na následující období?

Věnovat se své tvorbě a pedagogické práci a svým dalším zálibám.

Nyní se vše zkomplikovalo koronavirovou situací, výstavní aktivity a plány se pozastavily. Jsem českou členkou Slovenské unie výtvarných umělců a členkou spolku C + S na Slovensku. Líbí se mi, že Slováci jsou otevření EU a vyvíjejí v tomto směru více aktivit. Jsou rozjednány výstavy, ale projekty se upřesní, až se situace uvolní.

Jaké jsou tvé další záliby? Zbývá ti vůbec na něco čas?

Myslím si, že v životě, a v pedagogické práci zejména je důležitá psychická hygiena. Mám ráda pohyb v přírodě, jízdu na kole, plavání, turistiku, cestování, literaturu, hudbu, dobrý film.

Specifickým koníčkem je kreativní gurmánství, baví mě zkoumat cizí kuchyně, připravovat si koření, byliny.

Jak se ti daří skloubit dohromady práci na tvých uměleckých projektech a do toho se věnovat pedagogické činnosti, jak na Střední škole designu a řemesel, tak v naší ZUŠ, kde vedeš výtvarný obor?

Vše je o organizaci práce a také zkušenostmi v pedagogickém sektoru. Práce s dětmi napříč věkovým spektrem je zajímavá a obohacující. Malé děti mají v sobě bezprostřednost a osobitost sdělení, kterou často s věkem ztrácejí. Starší děti jsou zajímavými partnery v komunikaci a hloubce prožívání. Pro mě je důležité, aby všichni pracovali rádi a tvůrčím způsobem a projevíli svou neopakovatelnou individualitu. To jako hlavní podporuji. Vedle toho je důležité rozvíjet řemeslo a znát dějiny a souvislosti.

Jaké projekty plánuješ s dětmi z výtvarného oddělení naší ZUŠ na nejbližší dobu?

Bezmála půl roku od jara pracujeme distančním způsobem. To poněkud mění i původní záměry, projekty, či ony se mění vzhledem k situaci.

V současné době se účastníme dvou soutěží (které se zatím nezrušily), spolupracujeme s nakladatelstvím ohledně turistické mapy pro Kladensko a pracujeme na kalendáři pro naši školu. Snad se zrealizuje. A připravujeme také pokorona-virovou výstavu z domácích prací.

Situace je pro všechny náročná a děkuji všem rodičům za trpělivost a spolupráci.

Marcela Žilvarová
zástupce ředitele ZUŠ

Galina Fleischmannová, foto: M. Žitníková